

LA GRAN BELLEZA

Itàlia, 2013

Direcció: Paolo Sorrentino

Gènere: comèdia dramàtica. Durada: 142 min.

LES TRAMPES DE LA BELLESA

Diuen que no és bona idea escriure sobre allò que ens queda massa a prop, sobre aquelles idees que fa massa temps que ens ronden pel cap o sobre aquelles experiències que tenim massa enganxades a la pell. De vegades, es necessita certa perspectiva per poder escriure. Potser certa distància. Segurament jo, i demano disculpes per escriure aquests paràgrafs en primera persona, no sóc la persona més idònia per escriure sobre *La Grande Bellezza*. No ho sóc, perquè el meu amor per la capital romana farà que no sigui prou objectiva a l'hora de repensar aquesta pel·lícula que es va estrenar l'any 2013. Per tant, espectadors, no espereu trobar objectivitat crítica en totes les línies que vindran a continuació. Demano perdó per avançat. Podeu deixar de llegir aquí.

Cal recordar dues coses abans de remirar aquesta pel·lícula. La primera és que Paolo Sorrentino és napolità i que bona part de la seva obra cinematogràfica la dedica a fer visible —com tants altres directors— la crisi postmoderna d'una societat, la italiana, que sembla viure dignificant la decadència humana i la seva corrupció; la segona és que aquest director escull a Toni Servillo com a actor principal de bona part de la seva filmografia. Si alguna cosa uneix aquests dos recordatoris és que Sorrentino és un director llest, molt llest. Un director que coneix bé les regles del joc cinematogràfic per arribar a l'espectador a través del sentit de la vista i de l'oïda. Per una banda, recerca en els seus orígens la matèria primera de les seves ficcions. Per l'altre, escull un actor que té capacitats camaleòniques perquè representi aquesta realitat. Servillo és, en molts casos, la columna vertebral de les seves pel·lícules. Un actor que sap convertir els seus personatges en arrogants o sensibles només fent un simple moviment de les celles. Sorrentino ens ho ha demostrat, convertint-lo en el silenciós Titto de Girolamo (*Le conseguenze dell'amor*, 2004),

el dèspota Giulio Andreotti (*Il Divo*, 2008), l'egocèntric Jep Gambardella a *La Grande Bellezza* (2013) o el corrupte Silvio Berlusconi (*Loro*, 2018).

De totes les seves pel·lícules, *La Grande Bellezza* és la pel·lícula més profundament barroca que ha realitzat, no només pel contingut, sinó també per les seves formes. L'ampul·lositat i l'horror al buit estan molt presents en la narració i en les composicions dels plans cinematogràfics. I de què parla la pel·lícula? Si s'analitza fredament, es pot arribar a la conclusió que no ens explica res que no hàgim vist abans en altres films de la història del cinema. *La Grande Bellezza* és un relat òrfic més de la història de l'audiovisual. La pel·lícula ens parla sobre la bellesa, la recerca del sentit de viure, del buit, dels orígens, dels somnis... Una mica de tot i de res. En definitiva, de les mentides que de vegades són veritats o de les veritats que sovint vestim de mentides. Això és perquè en el cinema de Sorrentino, no hi ha veritats. Només trucs.

I sí. Com espectadora vaig deixar-me portar per tots els seus trompe-l'oeils cinematogràfics d'aquesta recerca de la bellesa. Em vaig deixar transportar per aquella càmera que es mou pels carrers d'una Roma poc realista, per una nocturnitat plena de personatges decadents que semblen respirar i vagar en el no-res. Em vaig deixar captivar per un muntatge cinematogràfic que juga amb l'espectador a través d'unir plans esteticistes i acompanyar-los de totes les trampes emocionals que evoquen la sonoritat de les melodies d'Arvo Pärt, Zbigniew Preisner, Vladimir Marytnov o Antonello Venditti. Ho confesso. Em vaig deixar seduir per les mentides versemblants que emanen d'aquesta obra cinematogràfica. Potser és que, de vegades, està bé simplement deixar-se captivar sense buscar veritats absolutes. O potser és que Roma... sempre és tant Roma.

Ah sí, per cert, tenen raó quan diuen que *La Grande Bellezza* sembla una còpia de la *Dolce Vita* (1960) de Federico Fellini. *D'Otto E Mezzo* (1963) de Fellini. De *Roma* (1972) de Fellini. I bla, bla, bla, bla.

Anna Bayó Duran

Col·lectiu de Crítics de Cinema de Girona